

REMÉNYKEDJ AZ ÉLŐ ISTENBEN!
(SARKAD-ÚJTELEK, 2020. NOVEMBER 15.)

Tükör: Példa 3,5. v.
Lectio: Zsolt 71,1-14. v.
Textus: Mik 7,7. v.
Énekek: 5/1-2; 228/1-4; 151; 294/1-3; 450/1-4;

TÜKÖR IGE: Példabeszédek könyve 3. rész 5. vers:
Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!

OLVASMÁNY: Zsoltárok könyve 71. rész 1-14. vers:
Hozzád menekülök, URam, ne szégyenüljek meg soha! Ments meg, szabadíts meg irgalmasan! Fordítsd felém füledet, és segíts meg! Légy erős kősziklám, ahova mindig mehetek, melyet segítségemre rendeltél, mert te vagy az én sziklaváram. Istenem, ments meg a bűnösök kezéből, az álnok és erőszakos emberek markából! Mert te vagy, Uram, reménységem, te vagy, URam, bizodalمام ifjúkorom óta. Te voltál támaszom születésem óta, te hoztál ki anyám méhéből, téged dicsérlek szüntelen. Sokan csodálkoznak rajtam, mert te vagy erős oltalmam. Szám dicséreteddel van tele, dicsőítlek mindennap. Öregkoromban se vess el engem, ha elfogy az erőm, ne hagyj el! Mert ellenségeim azt mondják rólam, akik életemre törnek, így tanácskoznak: Elhagyta őt Isten, üldözzétek, fogjátok meg, mert nincs, aki megmentse! Ó Isten, ne légy távol tőlem, Istenem, siess segítségemre! Megszégyenülve vesszenek el, akik ellenem támadnak! Borítsa szégyen és gyalázat azokat, akik vesztetre törnek! Én pedig szüntelenül remélek, és folyton dicsérlek téged.

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE: Mikeás könyve 7. rész 7. vers:
„De én az Urat várom, szabadító Istenemben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem!”

Szeretett Testvéreim!

Egy héttel ezelőtt, a vasárnap délelőtti istentiszteleten elhangzott, hogy az egyházi év utolsó három vasárnapját, az advent előtti vasárnapokat így is szokták emlegetni: Az ítélet vasárnapja, a reménység vasárnapja és az örök élet vasárnapja. Most, két héttel advent első vasárnapja előtt, a reménység vasárnapján keressük az élő Istent. A reménység vasárnapjához kötődik az alapigénk, Mikeás könyvéből.

„De én az URat várom...” – mondja Mikeás. Sok fordítás így fordítják: De én az ÚRra nézek. S először hadd szóljak így erről az Igéről: De én az ÚRra nézek.

Mikeás, amikor körülnézett, amikor a híreket kapta, csupa olyan dolgot látott, csupa olyan dolgról hallott, ami feldúlta a lelkét. Mindenfelé rosszindulat, önzés, kegyetlenség, törvénytelenység és erkölcstelenség. Úgy nézett ki, hogy ebből nincs kiút. Az emberek élete keserű, mert akinek van, az még többet akar magának, akinek pedig nincs, azt még jobban kihasználják, kifosztják, semmibe veszik. Amit maga körül látott, az arra mutatott, hogy ennek a társadalomnak nincs jövője.

Nincs remény arra, hogy a jövőt építsék, jövőjük legyen, mert képtelenek szeretni, egymásnak segíteni, egymás boldogulását előre mozdítani. Erőszak, gonoszság, kizsákmányolás mindenféle. Aki ezt látja, aki ezt meglátja, és nem közömbösen néz el a dolgok fölött, annak keserű a lelke és nehéz a jövőben reménykednie. Bizony van olyan, amikor az ember maga alatt vágja a fát, és van olyan, amikor egy társadalom saját magát teszi tönkre, saját jövőjét pusztítja el hitetlenül, erkölcstelenül. Aki ezt látja, annak lelke tele van keserúséggel, fájdalommal, reménytelenséggel.

Mikeás azonban azt mondja: nemcsak erre nézek. Sőt, elsősorban nem erre nézek. Minden rossz irányba megy, de én az ÚRra nézek. Mert Istennek van hatalma könyörölni, segíteni, megjobbítani az elrontott dolgokat, meggyógyítani a sebesült közösségeket, széttört családokat. Istennek van hatalma legyőzni a széthúzást. Van hatalma világosságot adni ott, ahol az önző, meggondolatlan emberi szándékok sötétséget teremtenek. Van ereje megújítani az igazságot, a szeretetet, a jó erkölcsöt, a tiszta, szent életet. Van ereje hitet teremteni egy hitetlen világban.

Amikor körülnézünk magunk körül, mi is sok dolog miatt el lehetünk keseredve, sőt, akár csüggedve is. Napról napra halljuk, hogy a koronavírus járvány miatt milyen sokan szenvednek. Békés megyében egy hét alatt közel 1000 új beteget szűrtek ki, és sejtjük, hogy ez csak egy része az összes fertőzöttnek. Halljuk, hogy milyen sokan szenvednek, hogy mennyire veszélyes ez a járvány az idősekre, de nemcsak az idősekre. Mégis azt látjuk, rengetegen vannak, akik nem törődnek másokkal. Talán elhiszik azt, hogy ha más el is kapta a betegséget, ők úgy sem fogják elkapni. S közben telítve vannak a kórházak. Van, ahol már a folyosókon is ágyak vannak, s előfordult már többször is, hogy egy-egy beteget nem vettek fel, hanem átirányították más kórházba, vagy más osztályra, majd onnan a harmadikba is. Lelkés is járt így. Csak sejtjük, mennyi szenvedés, félelem van ott, ahol a betegség már határozottan látszik. Aki nincs benne, az nem is tudja, milyen nagy küzdelmet folytatnak az orvosok, ápolók, mentősök, laborosok a betegséggel és önmagukkal is. Akinek nem kellett még átélnie rettegést a súlyos állapotban kórházban lévő szerette, barátja miatt, aki talán lélegeztető gépen is van, az most még könnyen veszi a híreket. De akinek közeli hozzátartozója, barátja, munkatársa van kórházban, vagy halt meg a járványban, annak számára nagyon sötét napok ezek, amelyeket élünk.

Nem tudjuk, hányan fogjuk elkapni a betegséget. Ha ilyen arányban szaporodnak a betegek, akkor karácsonyig csak Békés megyében több ezren fognak még megbetegedni. Nem tudjuk, hogy hányan leszünk, akiknek állapota súlyosra fordul. Nem tudjuk, hogy vajon túléljük-e a betegséget, vagy más betegséget, amelynek gyógyítására most kevesebb lehetőség van.

Ha körülnézünk, félelmetes az, amit láthatunk. Hiszen sokakat körülvesz a betegség mellett a munkanélküliség réme is. Vagy annak félelme, hogy a vállalkozásukat kell bezárni. Vannak, akiknek álmai, tervei borultak fel. Talán egy megyező. Talán egy házvásárlás. S mindeközben mintha nem akarnánk összefogni, sőt az erősebb kihasználja a gyengét, aki most még jobban kiszolgáltatott neki. És türelmetlenebbek lettünk, indulatosabbak, gátlástalanabbak.

Ha ezekre nézünk, nagyon rosszak a kilátásaink. S lehetne csüggednünk, lehetne félnünk, kétségbe esnünk.

Mikeás próféta szavával mondhatjuk mégis: De én az ÚRra nézek. Arra az Istenre, aki egyedül Isten mennyen és földön. Arra az Istenre, aki teremtett, fenn-tart, bölcsen igazgat mindeneket. És amikor az ÚRra, az Örökkévalóra nézek, akkor azt az Istent látom, akinek van hatalma segíteni, könyörölni, megoltalmazni, meggyógyítani, a gonosz emberek kezéből kiragadni. De aki akkor is Istenem marad, ha bölcs terve alapján azt engedi meg, hogy a betegség, vagy a gonoszok ereje erőt vegyen rajtam. Ő látja, amit nem láthatok, és mindent szeretettel és jól tesz. Ezért az ÚRra, a Mindenhatóra nézek, aki úgy szereti ezt a világot, hogy a Fiát áldozta fel értünk, csakhogy szerethessen minket minden bűnünk, nyomorúságunk ellenére is.

Szeretete, irgalma akkor is velem marad, ha senki más nem maradhat már velem itt a Földön. Nem maradok egyedül akkor sem, amikor emberileg egyedül kell megharcolnom az utolsó nehéz órákat, nehéz küzdelmeket.

Lehet, hogy éppen nagyon sötétnek, kilátástalannak, reménytelennek látszik minden körülöttünk. Talán magunk is félünk a betegségtől. Talán magunk is boszszankodunk, hogy mások nincsenek ránk tekintettel a boltban, közterületen. Hiszen szájmaszk nélkül most is ránk köhögnek... Talán megrémülünk, amikor távolról érkező rokon, barát, jó ismerős kopogtat az ajtón. Máskor örülnénk, de most ott bujkál a félelem: Vajon nem hozott-e magával vírust is a szeretete mellé?

Testvérem. Talán te is elkaptad a járványt. Talán a munkádat, megélhetésedet veszítetted el, vagy éppen valamelyik családtagod küzd ezzel. Itt a tél, a fűtési szezon, közeledik a karácsony, és még nem tudod, hogyan lehet átvészelni a következő heteket, hónapokat. Talán beteget kell ápolnod, és nem tudod, hogy nem kapod-e el te is a betegséget... Talán megérintett a halál szele, sokak halálát hallva, és ha nem akarod is, de a félelem ott van benned: nem következem-e én is sorra?

Egyedül Isten tud minden élethelyzetben választ adni a kérdésekre. Egyedül neki van hatalma minden körülmények között segíteni rajtunk. Egyedül ő tud Szentlelke által kiemelni minket lelkünk börtönéből, megkötöző, lebénító érzéseinkből és gondolatainkból. Ezért nézz fel rá, az élő Istenre! Mert nem hagyott el az Isten! Nem hagyott magadra a Mindenható. Beszélj vele, mondd el neki mindazt, ami benned van! „Közeledjetek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.” (Jak 4,8)

Igen, Mikeás is így folytatja, ezt vallja meg: „... szabadító Istenemben reménykedem...” Minden körülmények között és ellenére is az ÚRra, az egyetlen, örökkévaló Istenre nézek, őt várom és várom a szabadítását! Várom a segítségét.

A reménység állapota éppen ez: Várom, hogy meg fog változni az, ami most még kilátástalan, sötét. Aki az éjszaka közepén reménykedik, az várja a hajnalt. Aki a betegágyon reménykedik, az várja a gyógyulást. Aki kifosztott, elszegényedett állapotában is reménykedik, az várja, hogy valaki fog segíteni neki. Aki meddőként is reménykedik, az várja, hogy fog kapni gyermekáldást. Aki gyászában, a ravatalnál vagy a sírnál is reménykedik, az várja a feltámadást és az örök életet.

Milyen jó, hogy ebben a világban olyan sokszor reménykedhetünk emberi segítségben is. Milyen jó, amikor megérkezik hozzánk az, aki fel tud emelni. Vagy meghallgatják a kérésünket. Vagy akkor nyújtanak segítséget, amikor arra a legnagyobb szükségünk van. Milyen jó, hogy vannak gyógyszerek, gyógy módok, ame-

lyek használnak, erősítenek! Meg kell ezeket becsülni, és hálát kell értük adni!

De látjuk az emberi lehetőségek korlátait! Látjuk azt, hogyan tud elfogyni az erő, vagy az anyagiak. Látjuk azt, hogy ami az egyiknek használ, a másiknak semmit sem jelent, semmit sem ér. Ezért is kell igen sokat imádkoznunk az orvosokért, ápolókért és a betegekért is! Mert az emberi lehetőségek nem végtelenek. Az emberi erő és képesség nem végtelen! Az emberi tudás korlátozott, és az is marad.

Ennek ellenére kell, hogy bízunk abban, ami ebben a teremtett világban Isten ajándékeként elérhető! Meg kell becsülnünk és használnunk kell a védekezési lehetőségeket! És használnunk kell a szájmaszkokat, használnunk kell a fertőtlenítő szereket. Az orvosok, gyógyszerészek útmutatása szerint élnünk kell a vitaminokkal, amelyek erősítik az immunrendszert. És vigyáznunk kell egymásra, nemcsak magunkra. De mi nem tudunk tökéletesen tenni semmit és nem vagyunk képesek mindenem felül emelkedni. Látjuk, látnunk kell a korlátainkat!

Azonban a korlátok, az emberi lehetőségek határai nem jelentenek gátat, háttart Istenünk tetteiben, hatalmában. Ő nemcsak addig mehet el, ameddig mi el tudunk menni. Hatalmának nincs vége ott, ahol a mi lehetőségeinknek vége van. Ezért többet várhatunk, mint ami embernek lehetséges. Többet várhatunk, mint ami a teremtett világ törvényszerűségei szerint lehetséges. Várjuk a szabadító Istent! Várjuk Megváltónkat, Üdvözítőnket! Ezért reménységünk messze nagyobb, mint a földi élet lehetőségei! Várjuk Isten kegyelmét!

Hiszen azért áldozta fel értünk Fiát a golgotai kereszten, hogy reménységünk ne csak annyi legyen, mint amit a teremtett világ adhat nekünk. Igaz, hogy Istentől elszakítottak minket a bűneink! Zavarban vagyunk, ha a Szent Istennel kell találkozunk, mert a bűneink mérhetetlen szakadékot vágtak az Isten országa és a bűntől megrontott teremtett világ, benne az emberiség között. Mi a bűn, a halál örvényében vagyunk, ami az örök halál és az örök kárhozat felé húz minket, és képtelenek vagyunk felemelkedni, eljutni az Isten közelébe. De az Örökkévaló Isten átlépte ezt a szakadékot, amikor Jézus Krisztus szeretetével legyőzte a bűnt, a halált.

A legrosszabbtól, az örök kárhozattól már megszabadított minket, ezért aki hisz Jézus Krisztusban, annak örök élete van. Szabadító, megmentő Istenünk van!

Márpedig akinek van hatalma a legrosszabbtól megszabadítani, hogyan tudna szabadítónk lenni a földi élet minden nyomorúságában? Várjuk az Isten szabadítását! Várjuk a kegyelmét! Ezért élhetünk reménységben itt a földön! Ahogy az egyik énekünkben imádkozzuk: „Kegyelmes Isten, kinek kezében Életemet adtam, Viseld gondomat, vezérlj útamat, Mert csak rád maradtam. Add meg énnékem én reménységem Szerint való jódat! Áldd meg fejemet, ki bízik benned S viseljed gondomat! (261. dicséret 1-2. verse)

Nem egy távoli, semmivel sem törődő Isten, nem egy érzéketlen bálvány, egy semmit érő amulett a mi Istenünk! Hanem Mennyei Atyánk ő! Atyánk a mi Istenünk, aki szeret, és aki szabadításával körül akarja venni az életünket!

Őt várjuk a földi életünkben és őt várjuk halálunkban is! Hiszen Ő fölötté van az életnek és fölötté a halálnak is! Mindazokat, akiket szeretünk, és a magunk életét is a kezébe tesszük: Várjuk a segítségét, várjuk a megváltó szeretetét, ezért az életünk része a reménység itt a Földön és az örökkévalóságban is.

„*meg is fog hallgatni Istenem!*” – folytatja Mikeás próféta bátorsággal és reménységgel!

Nekünk is hangzik ez. Mi is valljuk ezt: Meg is fog hallgatni minket Istenünk!

A Szentírás számtalan imádság meghallgatásáról beszél. De a keresztyénség története is arról szól, hogy Isten imádságot meghallgató Isten.

Vannak vallások, amelyek attól válnak olyan erőszakossá, mert azt hiszik, hogy nekik kell az istenük helyett cselekedni.

És a keresztyénség is akkor volt mindig erőszakos vallás, amikor elfelejtette, hogy nem kell Jézus Krisztus helyett cselekednünk. A mi dolgunk, hogy azt tegyük, amit az Egyház Ura ránk bízott, és kérnünk kell, hogy segítsen megtenni azt, amit ránk bízott. Amit pedig ember el nem végezhet, azt azzal a reménységgel kell kérnünk, azzal a reménységgel lehet kérnünk, hogy meg fog hallgatni az Istenünk!

A keresztyénség szégyene Európában, Magyarországon, hogy nem várjuk, nem reméljük, hogy meghallgat minket az Isten! Miért böjtölünk olyan ritkán? Miért nem gyűlünk össze sokan imaórákra? Miért nem imádkozunk sokan rendszeresen az otthonainkban térden állva, könyörögve, sírva is? Nem azért, mert nem várjuk, nem reméljük, hogy meg fog hallgatni minket az Isten? Nem Isten gyengült el, hanem mi élünk a hit reménysége nélkül! Márpedig, ha várjuk az Istent, ha az egyetlen, örökkévaló Istenre nézünk, akkor bátran kérhetünk: Meg fog hallgatni az Isten! Sőt éppen azzal mutatjuk meg, hogy reménységben élünk, hogy az ÚRra nézünk, hogy kérünk Tőle! Mert tudjuk, hogy meghallgat az Isten! Ezért fogadjuk el a mai napra, az előttünk álló hétre is Jézus Krisztus tanácsát, útmutatását: „*Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik.*” (Mt 7,7-8)

A koronavírus járvány, az egyre inkább kibontakozó gazdasági válság, a rossz, sötét, bomlasztó és lehúzó erkölcsi folyamatok, a hóbörgő butaság és rosszindulat között ránk, Jézus Krisztus követőire, Isten népére kiemelkedően nagy feladatot bízott az Isten: kérjétek! Kérjétek gyógyulást, kérjétek szabadulást, kérjétek megtérést, a bűntől elfordulást! Kérjétek a népnek józanságot, a vezetőknek bölcsességet, a világ urainak alázatát! Kérjétek a gonosz munkájának megghiúsulását!

Kérjétek, mert ha az ÚRra nézünk, akkor látjuk a szabadító Istent, és így van reménységünk! A reménység pedig nem szégyenít meg! Mert meghallgat minket az Isten! Ezért kérjétek a kegyelmes, szabadító Istent nap, mint nap: könyörüljön a világon! Adja meg, hogy véget érjen a járvány, de adja meg azt is, hogy visszaszoruljon a gonoszság, az erkölcstelenség, a természetellenes életet hirdető hatalmaknak romboló munkája!

Bármennyire is sok nyomorúságot és bűnt látunk a világban, mégis az ÚRra nézünk, a szabadító Isten erején, szeretetén és hatalmán tájékozódunk, és bizalommal kérünk tőle nagy dolgokat, hatalmas szabadításokat! Mert hisszük, hogy nem hagyta el ezt a világot, hanem könyörül rajtunk Fiáért, Jézus Krisztusért!

Éljünk hát reménységben, Krisztus békéjében. „*A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.*” (Róm 15,13) Ámen